

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/85/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5821010189
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5821010189.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na neverejnom zasadnutí konanom 14. septembra 2021 prejednal sťažnosť podanú obvineným S. H., nar. X.X.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/52/2021 zo dňa 31.8.2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť obvineného S. H. z a m i e t
a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Námestovo dňa 31.8.2021 vyhlásil uznesenie, sp.zn. 6T/52/2021, ktorým podľa § 238 ods. 4 Tr. por., s poukazom na § 72 ods. 1 písm. e) Tr. por. obvineného S. H. ponechal vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obvineného S. H. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. žiadosť obvineného S. H. o nahradenie väzby písomným sľubom zamietol. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. žiadosť obvineného S. H. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol. Podľa § 81 ods. 1 Tr. por. žiadosť obvineného S. H. o nahradenie väzby peňažnou zárukou zamietol.

Zo zápisnice napísanej na Okresnom súde Námestovo dňa 31.8.2021 vyplýva, že po vyhlásení uznesenia, jeho odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať sťažnosť proti vyhlásenému uzneseniu a obvinený zahlásil sťažnosť voči všetkým výrokom uznesenia.

Dňa 8.9.2021 okresnému súdu bolo doručené odôvodnenie sťažnosti obvineného podané prostredníctvom obhajcu, kde doslova uviedol:

„Predovšetkým obvinený považuje za potrebné uviesť, že podľa jeho mienky napadnuté uznesenie nevyhovuje požiadavkám procesnej udržateľnosti, pretože toto vyznieva ako celok nepreskúmateľne a nie je z neho možné dôvodiť akými úvahami sa konajúci súd spravoval pri prijatí záveru o existencii dôvodov väzby, osobitne ako sa vysporiadal s argumentami obhajoby uvedenými v žiadosti o prepustenie z väzby. Súd svoje rozhodnutie prakticky žiadnym spôsobom nezdôvodnil a rozhodol arbitrárne a v rozpore so závermi vyslovenými Ústavným súdom SR v jeho rozhodnutí III. ÚS 296/2016, podľa ktorého:

Závažnosti zásahu do osobnej slobody obvineného zodpovedá potreba riadneho a podrobného odôvodnenia uznesenia o väzbe vo vzťahu ku každému väzobnému dôvodu. Uznesenie o väzbe nesmie niesť znaky arbitrárnosti, neodôvodnenosti, pričom nevyhnutné je rozhodnúť o väzbe na základe konkrétnych skutočností a nielen na základe abstraktnej úvahy. Medzi záruky, ktoré vyplývajú z článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, totiž patrí právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom

zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Súd takmer žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nie je možné väzbu v danom prípade nahradiť niektorým z alternatívnych a obhajobou navrhovaných opatrení - peňažnou zárukou, dohľadom či písomným sľubom, resp. uložením zákazov a obmedzení prípadne aj aplikovaním technickým prostriedkov na sledovanie pohybu a pobytu obvineného. V tomto smere sa úvahy súdu zhmotnili do jedného odstavca na strane 12 zápisnice z 31.8.2021, ale jednotlivo sa s ponúkanými náhradami väzby ani len nezaoberal. Doslova paušálne s poukazom na právnu kvalifikáciu vyšetrované skutku odmietol akúkoľvek náhradu väzby.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o ponúkaných alternatívach väzby, je zjavné, že súd ani len neprejavil ochotu získať pred rozhodnutím o nich primeranú skutkovú základňu, a v tomto smere sa javí ako nesprávny procesný postup súdu, ktorý napriek riadne označenému návrhu na výsluch osoby ponúkajúcej peňažnú záruku, dokonca jej zabezpečenie obhajobou pre dané konanie (sestra obvineného stála pred pojednávacou miestnosťou o čom bol sudca pre prípravné konanie obhajobou upovedomený) tuto osobu ani len nevypočul. Bez toho aby sa tak stalo nemohol skúmať možnosť jej prijatia.

Pokiaľ súd poukazuje na povahu trestného činu, ako argument v prospech zotrvania obvineného vo väzbe a osobitne na to, že obvineného bol už za drogovú trestnú činnosť odsúdený, koná arbitrárne. Predovšetkým je treba poukázať na to, že Podľa nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 33/2021-80 - Druh, charakter, rozsah, či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., pokiaľ nie je naplnená dispozícia tejto právnej normy.

V danom prípade súd opakovane poukazuje na predchádzajúce odsúdenie obvineného Rozsudkom OS Námestovo sp. zn. 6T/8/2014 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Žilina 2To/76/2014 z 22.10.2014, ale opomenul priznať, že toto odsúdenie je už obsiahnuté v povahe obvinenia a je ním vyjadrovaný znak § 172 ods. 2 písm. a) TZ kladený obžalobou obvinenému za vinu. Skutočnosť tvoriaca znak skutkovej podstaty trestného činu nemôže byť súčasne jediným dôvodom väzby, nakoľko by to znamenalo súčasné duplicitné vyvodzovania právnych následkov z jednej právnej skutočnosti 2x na ťarchu obvineného.

Rozhodovanie o alternatívach väzby, osobitne o ponuke peňažnej záruky bolo viacmenej formálne, a nebolo vedené zákonom predpísaným spôsobom, čo následne vyústilo do vydania neprávneho rozhodnutia o tejto ponuke. Z týchto dôvodov obhajoba na návrhu na výsluch osoby ponúkajúcej zloženie peňažnej záruky za obvineného pred sťažnostným súdom trvá a je pripravená čo i len na telefonickú výzvu súdu zabezpečiť, aby sa táto osoba dostavila pred sťažnostný súd, aby mohla byť vypočutá a prípadne zložiť ňou ponúkanú alebo súdom určenú peňažnú záruku. O zjavnej formálnosti rozhodnutia o ponuke peňažnej záruky sudcom pre prípravné konanie svedčí aj to, že ani len k jej výške sa konajúci súd nevyjadril.

Súd teda o ponuke alternatív väzby de iure nerozhodol, pretože ponuky na prijatie peňažnej záruky, dohľadu či písomného sľubu zamietol čo je procesné neudržateľný spôsob rozhodovania o nej. O týchto ponukách na nahradenie väzby sa rozhoduje len tak, že sa prijímajú alebo neprijímajú. V tomto smere o týchto ponukách nebolo de iure doteraz rozhodnuté, čo znamená, že v konaní o nich sa už dnes vyskytujú prietahy v konaní o rozhodovaní o väzbe, ktoré sami osebe rušia dôvody väzby. V tomto smere obhajoba poukazuje na nezohľadnenie požiadaviek v namietanom rozhodnutí a postupe okresného sudcu vyslovených v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 38/01 z 11. októbra 2001, v rámci ktorého boli sformulované aj nasledujúce zásady uplatňovanie ktorých si žiada proces rozhodovania o väzbe:

d) väzba nemá byť nariadená, pokiaľ by pozbavenie osobnej slobody bolo neprimerané povahe stíhaného trestného činu a trestu, ktorý zaň možno uložiť (zásada 7),

j) vždy, keď môže byť väzba nariadená (v súlade s požadovanými zásadami), súdny orgán má zväžiť, či výkon väzby môže byť nahradený uložením alternatívnych opatrení (zásada 9),

g) pri skúmaní, či väzba môže byť nahradená, súdny orgán má vziať do úvahy všetky dostupné alternatívne opatrenia, ktoré môžu zahŕňať nasledovné: - sľub trestne stíhanej osoby, že sa dostaví podľa potreby pred súdny orgán a nebude mariť výkon spravodlivosti, - poskytnutie peňažnej alebo inej záruky trestne stíhanou osobou so zreteľom na jej pomery, - poskytnutie ručenia a iné (zásada 15).

Obhajoba zastáva názor, že uvedené závery vyplývajúce z rozhodovacej práce ústavného súdu neboli v danej veci ani len čiastočne rešpektované. Za daného stavu je trvanie väzby úplne nadbytočným a do základných práv obvineného neprimerane zasahujúcim opatrením, ktoré nie je pre ochranu verejného záujmu nevyhnutné. Väzba tak v danom prípade odporuje aj zásade primeranosti.

Pokiaľ súd poukazuje že v danej veci nie sú prítomné výnimočné okolnosti prípadu, mylí sa. Výnimočnosť prípadu spočíva už v tom, že obvinený je stíhaný za údajnú a doteraz procesné ničím nepreukázanú

držbu cca 10,707 gramu marihuany, teda ľahkej drogy ktorej hodnota nedosahuje ani 210 eur. Ide o látku, ktorej držanie je vo viacerých vyspelých štátoch beztrestné, voľný predaj je nezakázaný a v rámci Európskej únie iba na území SR je držanie, takéhoto množstva drog trestané abnormálne prísny a úplne neľudskými trestami v rozpätí 10-15 rokov. Už nielen odborná ale aj laická verejnosť poukazuje na obľudnosť našej právnej úpravy, a doslova nenormálnosť dôsledkov ktoré táto privádza obvineným a ich rodinám, hoci ide o skutky ktorých následky na spoločnosť nie sú žiadne. V súčasnosti už navyše prebiehajú zákonodarné iniciatívy smerujúce k odstráneniu uvedenej nespravodlivosti a zmene doterajšej krutej právnej úpravy. Za daného stavu keď hovoríme nie o dílerstve drogy ale len o jej držbe pre vlastnú potrebu, sú závery súdu o zásadnej hrozbe pre spoločnosť zo strany osoby obvineného ničím nepodložené.

Navyše nie je možné nepoukázať to, že ustanovenie § 172 ods. 2 TZ je úplne neľudské a vedie k nespravodlivým a doslova krutým trestom, ktoré nie sú pre ochranu spoločnosti nevyhnutné a ani potrebné. Dané ustanovenie nezodpovedá záväzkom ktoré na seba prevzala Slovenská republika v zmysle rámcového rozhodnutia Rady Európskej Únie 2004/757/SVV z 25. októbra 2004 v znení Smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/2103 z 15. novembra 2017 a Charty základných práv Európskej únie. V zmysle čl. 4 daného rozhodnutia:

Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby sa za trestné činy vymedzené v článkoch 2 a 3 ukladali účinné, primerané a odradzujúce tresty. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby sa za trestné činy vymedzené v článku 2 ukladali tresty s hornou hranicou najmenej 1 až 3 roky odňatia slobody.

Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby sa za trestné činy vymedzené v článku 2 ods. 1 písm. a), b) a c) ukladali tresty s hornou hranicou najmenej 5 až 10 rokov odňatia slobody v každom z týchto prípadov: a) skutok sa týka veľkého množstva drog; b) skutok sa týka drog, ktoré najväčšie poškodzujú zdravie alebo viedli k závažnému poškodeniu zdravia viacerých osôb.

Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby sa za trestné činy vymedzené v odseku 2 ukladali tresty s hornou hranicou najmenej 10 rokov odňatia slobody, ak bol trestný čin spáchaný v rámci zločineckej organizácie, ako je definovaná v jednotnej akcii 98/733/SVV z 21. decembra 1998, ktorou sa stanovuje, že účasť v zločineckej organizácii je v členských štátoch Európskej únie trestným činom.

Článok 49 Charty základných práv Európskej únie: 3. Prísnosť trestov nesmie byť neprimeraná trestnému činu.

V zmysle predmetného je tak možné ustáliť, že povinnosťou Slovenskej republiky je prísnejšie postihovať to konanie, resp. predaj drog, ak sa skutok týka veľkého množstva drog alebo ak skutok sa týka drog, ktoré najväčšie poškodzujú zdravie alebo viedli k závažnému poškodeniu zdravia viacerých osôb, čo ale nie je daný prípad.

Z uvedeného je viac než zjavné, že právna úprava § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odporuje vyššie uvedeným normám Európskej únie, a je zjavne neústavná, čo je ďalšia z výnimočných okolností prípadu, ktoré je na mieste zohľadňovať už pri konaní o žiadosti o prepustenie z väzby, a svedčí v prospech prepustenia z väzby. Súčasne si obhajoba z vyššie uvedených dôvodov dovoľuje podať podnet, aby buď Okresný súd Námestovo alebo Krajský súd Žilina podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) podali Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o súlade § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 1, čl. 50 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb.

Navyše súd zjavne opomenul reagovať na to, že iné súdy v rámci SR sa stavajú k podobnej problematike z pohľadu nahradenie väzby úplne inak, potvrdením čoho je trestná vec obv. O. G., ktorý je stíhaný za rovnaký trestný čin ako obv. H. avšak za dílerstvo drog 11 osobám, a Okresný súd Nitra nemal problém po 4 mesiacoch trvania väzby túto nahradiť náramkom, dohľadom a peňažnou zárukou (uvedená trestná vec bola medializovaná v periodiku Plus 7 dní, číslo 33, 19. augusta 2021).

Na uvedenú právnu vec bol súd upozornený a nijako sa s tým nevysporiadal. Platí pritom princíp že súdy by mali v obdobných veciach rozhodovať obdobne a ich rozhodnutia by mali byť vypočítateľné.

Pokiaľ ide o probačný dohľad, je možné v jeho rámci podrobovať obvineného kontrole užívania drog, dokonca mu uložiť povinnosť zdržiavať sa len v mieste bydliska, čím by bola akákoľvek aj hypotetická obava z pokračovania v trestnom konaní z jeho strany eliminovaná.

Tiež je nutné poukázať na to, že súd nezohľadnil, že vyšetrovanie v danej veci je vedené liknavo a spôsobom odporujúcim zásade urýchleného konania vo väzobných veciach. Súd sa síce vyslovil, že úkony sú vykonávané plynulo a tvrdenia obhajoby označil za nezodpovedajúce pravde, ale sám ani len neuviedol dátum vykonania úkonov, ktoré by preukazovali plynulosť vyšetrovania. Ak

by to urobil zistil by, že takmer všetky úkony boli vykonané ešte počas zadržania obvineného a to pred výsluchom jeho osoby v konaní o návrhu na vzatie do väzby, následne bol uskutočnený len jeden jediný úkon, a to výsluch svedka S. O.. Žiadny iný výsluch za celú dobu trvania väzby 7 mesiacov v danej veci vykonaný nebol a súd toto tvrdenie ktoré vylučuje ďalšie trvanie väzby ani len nepoprel a reálne nepoukázal na žiadny úkon vyšetrovania, ktorý by toto tvrdenie bol spôsobilý vyvrátiť. Následne nebol vo veci vykonaný s obvineným len úkon ktorý mal byť preštudovaním spisu dňa 25.6.2021, ale takýto úkon sa z nižšie uvedených dôvodov neuskutočnil. Od 25.6.2021 sa vo veci neuskutočnil žiadny úkon, teda po dobu viac ako 2,5 mesiaca, čo dokazuje prieťahy v konaní ktoré samé osebe musia viesť k zániku dôvodov väzby.

Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 200/2019 z 12. septembra 2019 platí:

V prípade dlhšie trvajúcej väzby musia byť pre jej ďalšie trvanie splnené štyri podmienky. Musí existovať po formálnej stránke uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie, s tým, že tento skutok musí napĺňať znaky niektorého trestného činu. Ďalej musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1, resp. 3 Trestného poriadku. Napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní, resp. súd vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Kým konečné hodnotenie výsledkov dokazovania v otázke viny či neviny obžalovaného má miesto až v rozsudku, zatiaľ vzhľadom na ustanovenie § 79 ods. 2 Trestného poriadku je povinnosťou súdu počas celého priebehu trestného konania po podaní obžaloby skúmať, či dôvody väzby obžalovaného trvajú. Táto povinnosť zahŕňa v sebe aj neustále skúmanie existencie potrebnej miery podozrenia zo spáchania trestného činu uvedeného v obžalobe ako jednej z nevyhnutných podmienok ďalšieho trvania väzby obžalovaného.

Európsky súd pre ľudské práva v minulosti niekoľkokrát zaujal stanovisko, že v zmysle čl. 5 ods. 3 a 4 Európskeho dohovoru o ľudských právach samotná existencia a trvanie podozrenia a ani závažnosť obvinenia po určitom čase nestačí na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby, resp. udržateľnosť naplnenia jej dôvodov (napr. rozsudok vo veci Lettelier proti Francúzsku). Uvedená premisa je odrazom zostrovacej zásady dokazovania, podľa ktorej by sa pre účely ďalšieho trvania väzby mal stupeň podozrenia zvyšovať posilňovaním dôkaznej situácie. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („substantive requirement“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a s poukazom na právne kritériá rozhodnúť, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4.12.1979). Táto povinnosť zahŕňa aj preskúmanie odôvodnenosti podozrenia zo spáchania trestného činu, na základe ktorého došlo k zadržaniu, a preskúmanie, či zadržanie a následná väzba sledujú legitímny účel (napr. rozsudok vo veci Ilijkov v. Bulharsko z 26.7.2001).

Obhajoba zastáva názor, že danými kritériami sa súd neriadil a ani len nevysvetlil, prečo by mala väzba pokračovať za daného stavu prieťahov vo vyšetrovaní a zásahov do práva na obhajobu a absencie vykonania nejakého nového dôkazu na podporu obvinenia pri súčasnom spochybnení zákonnosti doteraz získaných dôkazov. Za daného stavu je pokračovanie väzby nadbytočným a do základných práv obvinených neprimerane zasahujúcim opatrením, ktoré nie je pre ochranu verejného záujmu nevyhnutné. Pokračovanie väzby tak v danom prípade odporuje zásade primeranosti.

Potrebe prepustenia obvineného z väzby nasvedčujú aj nasledujúce skutočnosti preukazujúce zásadné zásahy do práva na obhajobu, na ktoré okresný súd opäť nereagoval v namietanom rozhodnutí, hoci sú zásadné aj z pohľadu trvania väzby:

Obhajoba zastáva názor, že v danej veci sú splnené podmienky na vydanie rozhodnutia v zmysle § 244 ods. 1 písm. h) TP, preto navrhuje uskutočniť predbežné prejednanie obžaloby a realizáciu uvedeného postupu v rámci predbežného prejednanja obžaloby a to z nasledujúcich dôvodov:

1. Obhajoba zastáva názor, že podaná obžaloba formálno-právne nie je obžalobou, nakoľko neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 235 písm. c) a d) TP. Z obžaloby nie je zrejmé, ako sa táto vysporadúva s prednesenou obhajobou a nie je z nej zrejmý postoj prokurátora k obhajobe. Prokuratúra pričom poznala obhajobu obvineného nielen z jej vyjadrení v rámci predbežného prejednanja veci, z konania o prepustení z väzby ale aj z konania o podnete obvineného na postup podľa § 363 Trestného poriadku. K žiadnej výhrade

obhajoby prokuratúra nezaujala v podaní označenom a obžaloba stanovisko. Obžaloba je pritom prísne formalizovaný právny úkon, ktorý v prípade že nespĺňa predpísané náležitosti nie je obžalobou. V danej veci de iure obžaloba obsahujúca predpísané obsahové náležitosti zatiaľ podaná nebola a súd ani len nemá kvalifikovaný podklad na to, aby sa vecou mohol zaoberať o konať o riadne podanej žalobe.

2. V rámci prípravného konania sa vyskytli závažné procesné chyby ktoré možno jednoznačne hodnotiť ako také, ktoré zasahujú do práva na obhajobu. V tomto smere obhajoba poukazuje na nasledujúce skutočnosti v ktorých sa vidí porušenie ustanovení zabezpečujúcich právo na obhajobu:

v danej veci bol od začiatku konania činný vyšetrovateľ OR PZ Dolný Kubín, ktorý nebol príslušný na konanie o danej trestnej veci. V tomto smere poukazuje na to, že po úvodných úkonoch bol vo veci činný vyšetrovateľ KR PZ Žilina, to znamená podmienky vecnej príslušnosti na konanie neboli naplnené a tie úkony trestného konania, ktoré v danej veci vykonával nepríslušný vyšetrovateľ OR PZ Dolný Kubín sú nezákonné.

Uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 TP vydal vecne nepríslušný vyšetrovateľ OR PZ Dolný Kubín, navyše toto uznesenie zo dňa 19.2.2021 bolo vydané pre iný skutok ako je predmetom obžaloby a dokonca bolo začaté pre iný trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c, písm. d) TZ. Pre trestný čin a skutok opísaný v obžalobe nikdy nebolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku. Tento procesný postup zásadne odporuje obsahu ustanovenia § 206 ods. 4 Trestného poriadku a ako činí celé trestné stíhanie vedené v danej veci nezákonné od počiatku. Ako je známe na neprávne nemôže stáť právo.

V tomto smere sa danou problematikou aktuálne zaoberal Generálny prokurátor SR v uznesení sp. zn. IV/3 Pz 22/21/1000-2, IV/3Pz 49/2021/1000-5 zo dňa 31.8.2021 (trestná vec obv. Pčolinský), ktorého závery sú na danú právnu vec úplne aplikovateľné a stavajú celé trestné stíhanie vedené v danej veci obv. H. do pozície úplnej nezákonnosti a policajnej svojvoľnosti.

c) Dňa 25.6.2021 sa malo v danej trestnej veci uskutočniť preštudovanie pri ukončení vyšetrovania v zmysle § 208 TP. Obvinenému nebolo umožnené preštudovať vyšetrovací spis, pretože vyšetrovateľ ako je zrejmé z č.1. 227 v tento deň nedisponoval originálom vyšetrovacieho spisu. Tento mu bol doručený ako sám priznáva až dňa 9.7.2021, a ešte aj po tomto dátume vyšetrovací spis doplnil. Po preštudovaní vyšetrovacieho spisu už nie je možné vyšetrovací spis dopĺňať a tento musí byť v origináli predložený obvinenému a obhajobe k preštudovania, ak sa spisu potom doplní musí byť úkon preštudovania spisu zopakovaný.

Navyše je potrebné poukázať na to, že § 208 TP hovorí o preštudovaní spisu, teda jeho originálu lebo vyšetrovací spis je len jeden, dané ustanovenie nehovorí po preštudovaní rovnopisu vyšetrovacieho spisu. Daný úkon možno procesne udržateľným spôsobom vykonať jedine s originálom riadne onačeného a zažurnalizovaného spisu, čo sa v danej trestnej veci neudialo a obvinenému bolo takto upreté právo poznať obsah vyšetrovacieho spisu. V tomto smere vyhl. č. 618/2005 Z. z. jednoznačne definuje vyšetrovací spis a jeho zloženie, a takýto dokument nemala obhajoba ani obvinený možnosť preštudovať po údajnom a predstieranom ukončení vyšetrovania.

Navyše obhajoba dňa 31.8.2021 nahliadla do súdneho spisu a zistila, že vyšetrovací spis ktorý bol odovzdaný súdu s obžalobou, nie je ten, ktorý mala možnosť vidieť dňa 25.6.2021. V tomto smere poukazujeme nielen na doplnené časti spisu, ktoré priznáva sám vyšetrovateľ v liste 227, ale aj na to, že súčasťou vyšetrovacieho spisu sú aj listiny označené ako 31a a 31b, ktoré svojim označením ani len zodpovedajú obsahu spisu (z prehľadu spisu nevyplýva že by jeho súčasťou boli takto označené listiny). Nakoľko prítomnosť týchto listín v obsahu spisu nie je zachytená, je zjavné, že tieto listiny 31a a 31b boli do spisu doplnené ako asi zabudnuté až dodatočne po vyhotovení obsahu spisu, teda až po úkone z 25.6.2021. Obhajobe nie je známe žeby nejaké listiny v spise zo dňa 25.6.2021 boli označené pod písmenkami a, b, čo usvedčuje tvorcu spisu z jeho dopĺňania poza chrbát obvineného a obhajoby, spôsobom ktorý popiera právo obvineného poznať celý a originálny obsah spisu.

Navyše trváme na tom, že spis dňa 25.6.2021 nebol zažurnalizovaný spôsobom zaručujúcim jeho nemennosť, spis teda nebol zviazaný a je evidentné že sa s ním manipulovalo a bol dopĺňovaný spôsobom, ktorý poprel právo obhajoby poznať jeho obsah dňa 25.6.2021.

To, že so spisom bolo manipulované a že jeho originál má inú podobu ako tie segmenty spisu, ktoré boli predložené obvinenému dňa 25.6.2021 dokazuje už obsah spisu, ktorý bol obhajobe poskytnutý dňa 25.6.2021, a ktorého forma a štruktúra nezodpovedá tomu, čo je dnes súčasťou vyšetrovacieho a súdneho spisu.

Dôkaz: obsah spisu odovzdaný pracovníčkou KR PZ Žilina obhajobe dňa 25.6.2021

Právo poznať obsah spisu je základným právom obvineného, pretože mu dovoľuje poznať obsah dôkazov zhromaždených v jeho trestnej veci, a umožňuje mu prijímať rozhodnutia o spôsobe a vedení jeho ďalšej obhajobe. Bez znalosti spisu a umožnenie realizácie práva poznať jeho obsah po ukončení vyšetrovania sú možnosti obvineného takýmto spôsobom neprirodzene a protiprávne obmedzené a neumožňujú realizáciu jeho práva na obhajobu v celom rozsahu týchto práv.

Zásadnosť významu tohto úkonu nie je možné obchádzať tým, že sa obvinený neskôr oboznámi s niektorou časťou spisu, pretože obvinený má právo poznať celý obsah vyšetrovacieho už po ukončení vyšetrovania. Toto právo bolo obvinenému H. upreté spôsobom, ktorý nie je sanovateľný v konaní pred súdom.

Vyšetrovateľ ktorý takýmto spôsobom poprie právo obhajoby je navyše zjavne nie nezaujatým vyšetrovateľ ale vyšetrovateľom predpojatým a ním realizované úkony trestného konania nie sú procesné použiteľné.

d) Okrem toho je potrebné uviesť, že základným segmentom práva na obhajobu a spôsob jeho realizácie sa premieta predovšetkým do navrhovania dôkazov zo strany obvineného. Toto právo bolo obvinenému úplne upreté. Napriek evidentným prietahom v konaní dňa 25.6.2021 obvinený navrhol vykonať dôkazy, od ktorých očakáva posilnenie svojej právnej pozície a preukázanie jeho neviny, pričom rozsah a obsah navrhovaných dôkazov je zaznamenaný v zázname z preštudovania vyšetrovacieho spisu.

Pokiaľ ide o takto podaný návrh o spôsobe jeho vybavenia nebol ani obvinený a ani obhajca vyzumený, hoci zákon jednoznačne predpisuje vyšetrovateľovi povinnosť o odmietnutí návrhov na doplnenie vyšetrovanie rozhodnúť opatrením, o ktorom je povinný vyzrozumieť tak obhajcu ako aj obvineného, aby mohli na túto situáciu primerane procesne reagovať. Vyšetrovateľ je oprávnený takto navrhované dôkazy odmietnuť podľa § 208 ods. 1 posledná veta, ale v danom prípade podaná návrhy neboli nikdy odmietnuté a obhajoba doteraz nevie, ako bolo s nimi naložené nakoľko o tom nebola vyzrozumená.

Za daného stavu veci tak obhajobou navrhované dôkazy neboli vykonané, pričom vyšetrovateľ nemal právo ich nevykonať nakoľko žiadne z ustanovení Trestného poriadku mu nedovoľuje za danej situácie takto navrhované dôkazy nevykonať (tieto totiž neboli odmietnuté doteraz). Ak má platiť rovnosť strán v trestnom konaní potom aj obvinený má mať právo aby už v prípravnom konaní boli vykonané ním navrhované dôkazy, nakoľko súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo, aby spis bol súdu predložený s obžalobou aj s dôkazmi, ktorých vykonanie považuje za potrebné obhajoba nielen obžaloba. Dnes bol predložený spis, ktorý je výsledkom činnosti OČTK pričom jeho súčasťou sú len dôkazy, ktoré určili tieto orgány. Ak má obvinený právo navrhovateľ dôkazy už v prípravnom konaní, potom je nepredstaviteľné, aby z jeho návrhov nebol vykonaný žiadny. Pýtam sa ako za daného stavu bola zabezpečená rovnosť strán. Odpoveď je jednoznačná - žiadnym spôsobom, pretože OČTK nedali obvinenému príležitosť predložiť dôkaz na svoju obhajobu, nakoľko žiadny z ním navrhovaných dôkazov nevykonali. Tento stav je procesne neudržateľný a dokazuje, že prípravné konanie nerešpektovalo právo na obhajobu.

3. Súčasťou príloh predloženej obžaloby nielenže nie sú dôkazy preukazujúce spáchanie skutku kladeného za vinu obžalovanému, ale navyše zo spisu vyplýva zjavná nezákonnosť údajne korunných dôkazov, na základe ktorých bolo začaté trestné stíhanie v danej veci. Vecné dôkazy, ktoré majú preukazovať trestný čin, boli zabezpečené nezákonným postupom polície, a to jednak:

- a) realizáciou výzvy na vydanie veci v rozpore s obsahom § 89a ods. 3 Trestného poriadku, ako aj
- b) vykonaním prehliadky motorového vozidla bez príkazu na jeho prehliadku v zmysle § 101 Trestného poriadku.

V tomto smere obhajoba poukazuje na to, že v rámci vyšetrovania bola dňa 22.4.2021 vypočutá svedkyňa S. O., ktorá vo svojej výpovedi potvrdila, že:

obvineného na vydanie veci vyzvali pracovníci hliadkovej služby, len referenti príslušného obvodného oddelenia, ktorí nie sú policajtom podľa Trestného poriadku,

menovaní pracovníci bez príkazu na prehliadku nebytového priestoru de iure vykonali prehliadku nebytového priestoru - vozidla vedeného obvineným pod falošnou zámienkou kontroly povinnej výbavy vozidla,

došlo k neprípustnej manipulácii s korunným dôkazom skutku - dvoma allobalovými guľičkami ktorý sa prehliadke tohto vozidla nenašiel,

následne privolaný technik vykonal prehliadku uvedeného vozidla ako nebytového priestoru opätovne bez príkazu na prehliadku nebytového priestoru a bez prítomnosti nezúčastnenej osoby.

Obhajoba zastáva názor, že menovaná svedkyňa priznala, že už na začiatku vyšetrovania priestupku proti pravidlám bezpečnosti v cestnej premávke mal jej kolega nadobudnúť podozrenie zo spáchania trestného činu, a napriek tomu predstieral vyšetrovanie priestupku aj keď reálne ako nepríslušný orgán uskutočňoval úkony smerujúce k vyšetrovaniu trestného činu, pričom menovaná priznala, že na vyšetrovanie trestného činu neboli príslušní a skúmali aj to, či majú privolať skráteného vyšetrovateľa alebo vyšetrovateľa kriminálnej polície. Následne ho privolali čo dokazuje že vec zniesla odklad pretože naňho čakali asi hodinu. Súčasne bol opísaný postup pri vypísaní zápisnice o vydaní veci, pričom je

zrejme, že predmetná zápisnica neodráža priebeh udalosti ktorú mala dokumentovať, a je pre účely trestného konania v trestnej veci obv. S. H. nepoužiteľná ako dôkaz.

Z uvedených dôkazných prostriedkov možno prijať úplne jednoznačný záver, že údajné korunné dôkazy na základe ktorých je vedené trestné stíhanie obvineného, sú získané postupom ktorý odporuje platnej právnej úprave, osobitne ustanoveniu § 89a ods. 3 Trestného poriadku účinného od 1.1.2021. Obyčajný referenti vykonávajúci šetrenie dopravného priestupku nemajú postavenie policajta v zmysle citovaného ustanovenia s poukazom na 10 ods. 7 Trestného poriadku, pričom títo referenti ani len mali kompetenciu konať v zmysle Trestného poriadku. Celý nimi zrealizovaný postup, nie je súladný s platným právom, a výsledkom ich činnosti podľa názoru obhajoby nie sú dôkazy použiteľné v trestnom konaní.

Už z týchto skutočností je viac než zrejme, že nakoľko vecné dôkazy ktoré boli v danej veci zaistené, nespĺňajú kritériá zákonne získaných dôkazov postupom rešpektujúcim pravidlá vymedzené v Trestnom poriadku, ide o dôkazy ktoré nie sú a nemôžu byť podkladom pre zákonným spôsobom realizované trestné konanie nakoľko ide o plody chorého stromu. V tomto smere obhajoba poukazuje na nasledujúce právne vety súdnej praxe:

Rozsudok NS SR č. 4Tz 9/2006 (Zo súdnej praxe č. 5/2006, č. rozhodnutia 74)

Dôkaz s podstatnou procesnou vadou je absolútne neúčinný. Za zákonný spôsob získavania dôkazu treba považovať aj splnenie formálnych - procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu.

Z uvedeného je potom na mieste prijať aj závery o tom, že aj následne od týchto vecných dôkazov odvodzované dôkazné prostriedky sú len plodom otráveného stromu, ktoré nemôžu zhojiť dané právne lapsusy orgánov prípravného konania. Právo totiž nikdy nemôže stáť na neprávne. Na margo pokusu o argumentáciu, že na prehliadku motorového vozidla nie je potrebný príkaz, možno poukázať na to, že uznesenie Ústavného súdu SR č. ÚS 363/09 z 25.11.2009 nikdy neriešilo daný právny problém. Navyše treba prihliadnuť na obsah neskôr vydaného Nálezu Ústavného súdu (súdom spomínané rozhodnutie nie je nálezom ale len uznesením) sp. zn. III. ÚS 172/2010 zo 7. decembra 2010, podľa ktorého:

V prípade použitia trestno-procesného nástroja spôsobilého zasiahnuť do garantovaných práv kohokoľvek, akým je aj prehliadka iných priestorov a pozemkov, sa požiadavka ochrany základných práv musí prejavovať aj v štádiu prípravného konania vo vydaní dostatočne odôvodneného príkazu prokurátora alebo príkazu policajta.

Tieto orgány činné v trestnom konaní majú teda povinnosť poskytnúť dostatočné záruky zákonnosti a ústavnosti ako pri rozhodovaní o nariadení prehliadky iných priestorov a pozemkov, tak aj pri jej realizácii, inak je ich postup spôsobilý porušiť právo na spravodlivý proces a ďalších práv súvisiacich s ochranou súkromia dotknutých osôb.

ako aj na obsah Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 98/2017 zo 7. marca 2018, podľa ktorého:

Stíhanie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov je ústavne aprobovatelným verejným záujmom, ktorého podstatou je prenesenie zodpovednosti za postihovanie najzávažnejších porušovaní základných práv a slobôd fyzickými a právnickými osobami na štát. Ak umožňuje trestné právo realizáciu verejného záujmu na stíhaní trestnej činnosti pomocou nástrojov obmedzujúcich súkromie jednotlivca, potom ich použitie musí rešpektovať ústavnoprávne limity, lebo invazívne prostriedky so sebou nesú vážne obmedzenie základných práv a slobôd jednotlivca. K obmedzeniu súkromia tak môže zo strany verejnej moci dôjsť len celkom výnimočne a len vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, a účel sledovaný verejným záujmom nemožno dosiahnuť inak a zásah je primeraný. Uvedené závery možno použiť aj na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov v zmysle § 101 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj vydanie a uchovanie počítačových údajov podľa § 90 Trestného poriadku, lebo pred nesprávnymi zásahmi zo strany verejnej moci sú v zmysle čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd či čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky chránené tiež priestory súkromného sídla spoločnosti slúžiace na výkon pracovnej či podnikateľskej činnosti... Orgány činné v trestnom konaní sú povinné postupovať tak, aby do práva na súkromie osôb nezasahovali viac a neprimerane dlhšie, ako to je nevyhnutné v právnom štáte. Proporcionalitu zásahu treba hodnotiť s ohľadom na okolnosti každého prípadu a hodnotiace kritérium zahŕňa napr. povahu a závažnosť trestného činu, v súvislosti s objasňovaním ktorého bola vykonaná prehliadka, okolnosti, za ktorých bol príkaz na prehliadku vydaný, existenciu dôvodného podozrenia, že čin bol spáchaný, dostupnosť iných prostriedkov a dôkazov či rozsah možných dopadov na povest' osoby dotknutej príkazom na vykonanie prehliadky.

Navyše daná problematika bola podrobne právne rozpracovaná aj zjednocujúcim usmernením Krajskej prokuratúry Bratislava, ktoré bolo publikované dňa 2.8.2012 na Právnych listoch, ktorej závery úplne jednoznačne svedčia o nutnosti vydania príkazu na prehliadku motorového vozidla, bez ktorého je prehliadka nezákonný úkon.

V neposlednom rade je možné poukázať aj Rozsudok Vyššieho vojenského súdu Trenčín sp. zn. 5 To 7/2007, podľa ktorého:

I. Podľa § 2 ods. 1 Trestného poriadku nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Je preto porušením tejto základnej zásady trestného konania, ak sa vykoná prehliadka „iného priestoru“, napr. osobného motorového vozidla, bez prítomnosti vlastníka vozidla, ktorého totožnosť je známa, je dostupný, nie sú prítomné žiadne dôvody v zmysle § 104 ods. 2 Trestného poriadku a dotknutá osoba sa práva účasti na tomto úkone nevzdala.

II. Prehliadka „iných priestorov“ vykonaná v rozpore so zákonom je úkon neopakovateľný a výstup z akejto prehliadky ako dôkaz je nepoužiteľný pre jeho rozpor s ustanovením § 119 ods. 2 Trestného poriadku vetou prvou, v zmysle ktorej za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Definícia iného priestoru podľa § 99 ods. 2 TP je úplne jednoznačná a nepripúšťa iný výklad než ten, že ním je aj vnútorný priestor vozidla, nakoľko ide o priestor verejnosti neprípustný.

Policajti ktorí zastavili vozidlo vedené obvineným nemali právo realizovať úkon v zmysle § 89a ods. 3 TP. Pokiaľ v minulosti súd pri konaní o väzbe odkazoval na vyhlášku č. 192/2017 Z. z., ide o ústavne nekonformný odkaz. V danej vyhláške sa ani len nespomína § 89a ods. 3 TP a medzi úkony ktoré oprávnený urobiť v nej označený policajt úkon vyzvania na vydanie veci nie je uvedený. Tu treba jednoznačne uviesť, že § 89a ods. 3 TP bol implementovaný do právne poriadku poslednou novelou Trestného poriadku č. 312/2020 účinnou od ktorého nadobudol účinnosť 1.1.2021. Po vydaní tohto zákona Ministerstvo vnútra SR nevydalo žiadnu vyhlášku v zmysle § 10 ods. 9 Trestného poriadku, ktorou by poverilo alebo zmocnilo k vykonávaniu úkonov v trestnom konaní vo vyšetrovaní alebo skrátene vyšetrovaní iného policajta ako povereného príslušníka alebo vyšetrovateľa. Z dôvodu absencie zákonného poverenia bol úkon podľa § 89a ods. 3 Trestného poriadku od 1.1.2021 oprávnený realizovať len policajt, teda len policajt označený v § 10 ods. 7 Trestného poriadku, ktorým policajti hliadkovej služby, ktorý v danej trestnej veci mali vyzvať obvineného na vydanie veci takýmito policajtami neboli a teda nedisponovali postavením policajta v zmysle Trestného poriadku a ich úkonu sú nulité a nezákonné.

Navyše je treba uviesť, že hoci v danej veci sa mala spísať zápisnica o vydaní veci, obvinený policajtom nikdy žiadnu vec fyzicky nevydal a tento zápis je úplne z pohľadu jeho obsahu nepravdivý a vyvrátený výpoveďou sv. O.. Tá tiež potvrdila, že obvinený pri ich úkonoch uviedol, že dané veci nie sú jeho.

Ak daná trestná vec stojí na takto neprocesne a nelegitímne produkovaných dôkazoch, potom ide o trestnú vec, ktoré zásadným spôsobom popiera právo na obhajobu, pretože na neprávne nemôže stáť právo a všetky dôkazy odvodené od týchto „padôkazov“ sú len plodom otráveného stromu a nemôžu byť podkladom ani len na podanie obžaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6To/6/2018 zo dňa 24.07.2019 zdôraznil, že: dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. naozaj všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom. V zmysle zásady náležitého zistenia skutkového stavu je potrebné zdôrazniť, že v konaní pred súdom sudca stanovuje rozsah dokazovania v záujme zabezpečenia tejto zásady, pričom do úvahy môže brať iba zákonne získané dôkazy. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že „(...) za zákonný spôsob získania dôkazu... treba považovať jednak splnenie formálnych, t. j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych podmienok), t. j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (...). (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2002, sp. zn. 6 Tz 13/2002, uverejnené pod sp. zn. R 38/2003). Zákonnosť dôkazu možno posudzovať z týchto hľadísk - či bol dôkaz získaný z prameňa, ktorý ustanovuje, prípadne aspoň pripúšťa zákon; či bol dôkaz získaný a vykonaný procesným subjektom k tomu zákonom oprávneným; či bol dôkaz získaný a vykonaný v tom procesnom štádiu, v ktorom je príslušný procesný subjekt podľa zákona oprávnený získavať a vykonávať dôkazy v procesnom zmysle, t. j. také dôkazy, ktoré môžu byť podkladom pre rozhodnutie v trestnom stíhaní, najmä pre rozhodnutie súdu; či získaný a vykonaný dôkaz sa týka predmetu dokazovania v danom procese, t. j. či sa týka skutku,

o ktorom sa konanie vedie, prípadne otázok, o ktorých možno a je potrebné podľa zákona v súvislosti s týmto skutkom v konaní rozhodovať; či bol dôkaz získaný a vykonaný spôsobom, ktorý ustanovuje, prípadne pripúšťa zákon (Repík, B. Procesní důsledky porušení predpisu o dokazování v trestním řízení. In Bulletin advokácie. Jún - august 1982, s. 125 a nasl).

Rozsah a povaha týchto zásahov do práva na obhajobu neguje potrebu trvania väzobného stíhania obvineného, a samé osebe preukazujú povinnosť prepustenie obvineného z väzby bez akejkoľvek náhrady väzby.

Vzhľadom k súhrnu všetkých vyššie uvedených okolností obvinený navrhuje, aby Krajský súd Žilina sťažnosťou napádané uznesenie zrušil a prepustil obvineného na slobodu, resp. rozhodol o prepustení obvineného z väzby na slobodu za súčasného prijatia písomného sľubu obvineného alebo nariadenia dohľadu probačného a mediačného úradníka nad obvineným po jeho prepustení z väzby na slobodu prípadne aj za súčasného uloženia primeraných obmedzujúcich opatrení, resp. prijatia peňažnej záruky ponúkanej sestrou obvineného.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k sťažnosti podanej obvineným.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v lehote stanovenej § 192 ods. 3 Tr. por., v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b), na základe sťažnosti preskúmal napadnuté výroky uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávě.

Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu je prípustná v súlade s ustanoveniami § 83 ods. 1, § 185 ods. 1, ods. 2 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por., v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd sa stotožnil s výrokmi sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu.

Na tomto mieste krajský súd pripomína, s poukazom na obsah vyšetrovacieho a súdneho spisu, že po ukončení prípravného konania vedeného v trestnej veci obvineného S. H. na podklade uznesenia o vznesení obvinenia bola Okresnému súdu Námestovo dňa 10.8.2021 podaná obžaloba na S. H. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenej dobe, na presne nezistenom mieste, si neoprávnene zadovážil a následne, na presne nezistených miestach v okrese Tvrdošín, až do 21.30 hodiny dňa 19.2.2021, kedy bol pri Ulici Z., v blízkosti domu číslo XXX, v obci J., okres Tvrdošín, kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Tvrdošín, neoprávnene prechovával, naposledy v osobnom motorovom vozidle značky Toyota Rav 4, evidenčné číslo TS 615 BR, sušený rastlinný materiál zelenej farby v celkovej hmotnosti 10,707 g, kde časť uvedeného sušeného rastlinného materiálu zabaleného v alumíniových fóliách do dvoch guliek, po riadnom a zákonnom poučení, dobrovoľne vydal členom hliadky Obvodného oddelenia PZ Tvrdošín a následne pri obhliadke miesta činu v motorovom vozidle bola nájdená sklenená fľaša, v ktorej sa v alumíniovej fólii nachádzala zabalená sušina rastlinného materiálu, pričom znaleckým skúmaním v Kriminalistickom a expertíznom ústave PZ Slovenská Ľupča bolo zistené, že zaistený rastlinný materiál - súkvetia rastliny rodu Cannabis - konopa označený ako stopa číslo 1/, 2/, 3/ má celkovú hmotnosť 10,707 g, kde stopa číslo 1/ - rastlinný materiál s hmotnosťou 4,891 g - obsahuje 16,4 % hmot. tetrahydrokanabinolu, stopa číslo 2/ - rastlinný materiál s hmotnosťou 4,904 g - obsahuje 18,2 % hmot. tetrahydrokanabinolu a stopa číslo 3/ - rastlinný materiál s hmotnosťou 0,912 g - obsahuje 12,1 % hmot. tetrahydrokanabinolu, ktoré množstvo predstavuje minimálne 21 bežných jednotlivých dávok drogy

spôsobilých po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú podľa ustanovení Zákona číslo 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkov v znení neskorších predpisov, zaradené do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol (THC) je zaradený do I. skupiny psychotropných látok a takto konal napriek tomu, že už bol za obdobný skutok odsúdený rozsudkom Okresného súdu Námestovo, spisová značka 6T/8/2014 zo dňa 24.6.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, spisová značka 2To/76/2014 zo dňa 22.10.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.10.2014.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4Tp/5/2021 z 21.2.2021, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tpo/11/2021 zo 17.3.2021 bol obvinený S. H. podľa § 87 ods. 2 Tr. por., z dôvodov § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. vzatý do väzby.

Krajský súd na tomto mieste pripomína, že už jedenkrát podrobil revízií rozhodnutie súdu prvého stupňa o väzbe obvineného S. H. (sp.zn. 2Tpo/11/2021 zo 17.3.2021) a analýzou predloženého súdneho spisu po rozhodnutí krajského súdu zo 17.3.2021 nezistil také relevantné skutočnosti, ktoré by zásadným spôsobom odôvodnili zmenu názoru krajského súdu na existenciu dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obvineného S. H., ako i záver o neprijateľnosti procesných prostriedkov na nahradenie väzby obvineného S. H..

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t.j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli.

Podľa § 71 ods. 1 Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že:

- a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,
- b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maťiť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo
- c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Pri posudzovaní dôvodov väzby orgány činné v trestnom konaní a súd môžu prihliadať len na tie okolnosti a zistenia, ktoré majú základ v procesne vykonanom dokazovaní a sú významné pre záver o existencii niektorého z dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) až c) Tr. por. Uvedené ustanovenia spolu s § 76 Tr. por. vyjadrujú ústavnú zásadu, že obvineného možno vziať do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Krajský súd zistil, že na základe doposiaľ zadovážených dôkazov možno považovať trestné stíhanie obvineného S. H. za dôvodné. Po splnení prieskumnej povinnosti nadriadený súd, rovnako ako okresný súd, dospel k záveru, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento spáchal obvinený S. H.. Podľa názoru krajského súdu materiálne podmienky väzby obvineného sú v súčasnom štádiu trestného konania preukázané, pričom tento názor vychádza z dôkazov, ktoré boli doposiaľ zabezpečené v prípravnom konaní a v konaní pred súdom a sú súčasťou vyšetrovacieho a súdneho spisu, ktorý bol predložený súdu. Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený v prípravnom konaní odmietol vypovedať. Aj napriek uvedenému krajský súd v tomto štádiu trestného konania totožne s okresným súdom konštatuje dôvodnosť podozrenia obvineného zo spáchania stíhaného skutku, ako jednej zo zákonných podmienok pre väzobné stíhanie obvineného. Dôvodnosť podozrenia obvineného vyplýva predovšetkým z výpovedí svedkov S. S. a S. O., ktorí v rámci svojich výpovedí popísali priebeh skutku. Dôvodnosť podozrenia obvineného vyplýva tiež z ďalších doposiaľ zabezpečených dôkazov, a to listinných dôkazov a znaleckých posudkov.

Aktuálne krajský súd konštatuje len dôvodnosť podozrenia obvineného zo spáchania stíhaného skutku. Rozhodnutie o vine či nevine obvineného však bude predmetom ďalšieho dokazovania v prebiehajúcom

trestnom konaní, pričom orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech.

Okrem uvedeného podozrenia, ako jedného z predpokladov vzatia obvinenej osoby do väzby, je v posudzovanej veci v súčasnom štádiu trestného konania splnená aj ďalšia podmienka väzobného stíhania obvineného S. H., a to existencia väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Nadriadený súd zistil, že okresný súd vo veľmi podrobnom odôvodnení napadnutého uznesenia vyčerpávajúcim spôsobom popísal skutkový stav, ktorý bol podkladom pre jeho záver o trvaní dôvodov väzby, pričom hodnotil dôkaznú situáciu na podklade všetkých dôkazov, ktoré boli v priebehu doterajšieho trestného konania zabezpečené. V dôvodoch uznesenia sa zaoberá aj dôvodmi obvineného S. H., ktoré uviedol vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby. Dôvody napadnutého uznesenia sú zrozumiteľné a dostatočne logické, presvedčivé a vychádzajú zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Nadriadený súd opakovane pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa nadriadenému súdu nezostáva v podstate nič iné, len v podrobnostiach poukázať na dôvody, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie. Podrobné dôvody uznesenia okresného súdu si krajský súd v plnom rozsahu a bez výhrad osvojuje.

Podľa názoru krajského súdu je nesporné, že okresný súd vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil svoje argumenty, ktoré sa vzťahujú na dôvody žiadosti obvineného S. H. o prepustenie z väzby, a neponechal bez povšimnutia žiaden z dôvodov.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, §33).

Skutočnosť, že obvinený S. H. sa nestotožňuje s doterajším spôsobom zabezpečovania dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní a nestotožňuje sa s právnymi argumentmi vyšetrovateľa, prokurátora a okresného súdu, bez ďalšieho neumožňuje záver o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré bolo napadnuté sťažnosťou obvineného S. H..

Krajský súd v súčasnom štádiu trestného konania v trestnej veci obvineného S. H. nemá žiaden dôvod meniť svoje predchádzajúce skutkové a právne názory vyjadrené v uznesení zo 17.3.2021 tak vo vzťahu k existencii dôvodov väzby, ako i vo vzťahu k možnosti nahradiť väzbu obvineného S. H. písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou. Na svoje skutkové i právne argumenty, ktoré sú uvedené v uznesení zo 17.3.2021, odkazuje krajský súd aj v tomto rozhodnutí, keď aktuálne výsledky analýzy vyšetrovacieho a súdneho spisu nedávajú krajskému súdu podklad pre zmenu svojho doterajšieho názoru, ale naopak, utvrdzujú ho v presvedčení, že existujú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. a nie sú splnené zákonné podmienky pre nahradenie väzby písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou v prípade obvineného S. H..

Krajský súd si je vedomý významu osobnej slobody jedinca ako jedného zo základov demokratickej spoločnosti, a preto zdôrazňuje, že väzba je výnimočným opatrením. Napriek všetkým týmto skutočnostiam je podľa názoru súdu naďalej daný dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obvineného S. H.. Podozrenie, že obvinený S. H. je páchatelom skutku, pre ktorý bolo pôvodne vznesené obvinenie, sa zvýraznilo natoľko, že bola na obvineného podaná obžaloba.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj rozhodnutie okresného súdu v tej časti výroku napadnutého uznesenia, ktorým u obvineného S. H. nenahradil väzbu písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou. Krajský súd si v plnom rozsahu osvojuje argumenty súdu prvého stupňa, ktorými odôvodnil svoj názor o tom, že procesné prostriedky nahradenia väzby - písomný sľub, dohľad probačného a mediačného úradníka a peňažná záruka u obvineného S. H. nie sú v súčasnom štádiu konania spôsobilé nahradiť jeho väzbu. Argumenty súdu prvého stupňa v odôvodnení

v časti výroku rozhodnutia, ktorým väzba nebola nahradená procesnými prostriedkami, sú dostatočne presvedčivé, jasné, výstižné a krajský súd k nim nemá čo dodať.

Zásah do osobnej slobody v podobe jej obmedzenia musí mať svoj jednoznačný základ vo výrokovej časti súdneho rozhodnutia, s ktorou zákon spája právne účinky, a musí sa odzrkadliť aj v samotnom odôvodnení. Podľa názoru krajského súdu prepustenie obvineného z väzby na slobodu, aj po zohľadnení účinkov písomného sľubu, dohľadu probačného a mediačného úradníka či peňažnej záruky, by výrazne zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného stíhania práve pokračovaním v páchaní trestnej činnosti. Nahradenie väzby obvineného písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka, a to aj za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení, a peňažnej záruky, s poukazom na charakter trestnej činnosti a tiež s poukazom na osobu obvineného, sa javí v danom prípade ako absolútne nedostatočné. Ako už bolo v predchádzajúcich rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu konštatované v súvislosti s existenciou dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obvineného, aj naďalej tu hrozí riziko z pokračovania protiprávneho konania obvineného. Z registra trestov na obvineného možno vysloviť záver, že obvinený je osobou so sklonmi k páchaniu trestnej činnosti. Aj vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia možno dôvodne konštatovať, že doposiaľ uložené tresty (vrátane nepodmienečného trestu odňatia slobody) si u obvineného nespĺnili svoj účel a nevedli k jeho prevýchove a náprave. Pri hodnotení osoby obvineného tiež treba prihliadnuť aj na tie odsúdenia, ktoré už má zahladené, nakoľko fikcia neodsúdenia nič nemení na fakte, že obvinený predmetné skutky v minulosti spáchal a nevedol riadny život. U obvineného boli zaistené omamné a psychotropné látky v rozsahu prevyšujúcom 10-násobok obvyklej jednorazovej dávky na použitie pre osobnú spotrebu. Zadovažovanie a prechovávanie drog predstavuje vysoko spoločensky nebezpečné protiprávne konanie. Spoločenskú nebezpečnosť konania obvineného podčiarkuje aj skutočnosť, že v minulosti už bol odsúdený za totožnú drogovú trestnú činnosť. Existuje teda dôvodné podozrenie, že obvinený v takomto protiprávnom konaní bude pokračovať aj po prípadnom prepustení z väzby na slobodu. Vznik takejto situácie potom nie je dostatočne spôsobilý eliminovať písomný sľub, dohľad probačného a mediačného úradníka nad obvineným, a to ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení, či prijatie peňažnej záruky. Osoba obvineného ani krajskému súdu nedáva dostatočnú záruku, že obvinený by bol z dlhodobejšieho hľadiska schopný dodržať písomný sľub, uložené podmienky pri prípadnom prepustení na slobodu a viesť riadny život, či dodržať podmienky prijatej peňažnej záruky. Tieto skutočnosti sú dôvodom pre krajský súd, ktorý bráni záveru o tom, že procesné prostriedky, a to písomný sľub, dohľad probačným a mediačným úradníkom a peňažná záruka budú spôsobilé v súčasnom štádiu konania nahradiť účel väzby obvineného S. H..

Procesné prostriedky na nahradenie väzby, ktoré sú zakotvené v príslušnom právnom predpise (Trestný poriadok), zákonodarca súdu len ponúka, ale zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, že konajúci sudca pre prípravné konanie, resp. súd je povinný nahradiť väzbu niektorým z procesných prostriedkov, ktorý pripúšťa Trestný poriadok.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa skutkového charakteru, tieto budú predmetom ďalšieho dokazovania. V súčasnom štádiu trestného konania tieto námietky nemôžu spôsobiť prepustenie obvineného z väzby na slobodu.

Zmyslom rozhodnutia o väzbe nie je rozhodovať o vine obvineného. Pre pozitívne rozhodnutie o ponechaní obvineného vo väzbe a zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu stačí dôvodnosť podozrenia, že skutok sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený. Z tohto uhla pohľadu sťažnostné argumenty obvineného sú len iným hodnotením zisteného skutkového stavu, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie okresného súdu, so záverom popierajúcim spáchanie skutku, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba. V súčasnom štádiu konania tieto argumenty nie sú, podľa názoru krajského súdu, spôsobilé zvrátiť stavu veci a zákonu zodpovedajúci výrok napadnutého uznesenia, ktorým bol ustálený dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú odkazuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, je krajskému súdu dostatočne známa a nie je toho názoru, že rozhodnutie okresného súdu napadnuté sťažnosťou je v rozpore s judikatúrou špecifikovanou v dôvodoch tejto sťažnosti.

Sťažovateľ namietal, že okresný súd o peňažnej záruke rozhodol tak, že žiadosť obvineného zamietol, pričom podľa názoru sťažovateľa je možno takúto žiadosť o nahradenie väzby peňažnou zárukou buď

prijat' alebo neprijat'. Z formálneho hľadiska je možné dať obvinenému za pravdu, podľa názoru krajského súdu sa však nejedná o takú vadu, ktorá by spôsobila nezákonnosť väzby obvineného.

Námietky obvineného o prílišnej tvrdosti trestnej zodpovednosti za tzv. drogové trestné činy v podmienkach Slovenskej republiky a poukaz na zahraničné právne systémy sú v danom prípade irelevantné a nemôžu spôsobiť prepustenie obvineného z väzby na slobodu. S uvedenými výnimočnými okolnosťami prípadu sa bude zaoberať okresný súd na hlavnom pojednávaní, resp. pri inom procesnom postupe.

Pokiaľ sťažovateľ upozorňuje na iné medializované prípady, v ktorých všeobecné sudy pri väzbe pri drogovej trestnej činnosti využili procesné prostriedky a väzbu nahradili, krajský súd rovnako konštatuje, že okresný súd, a takisto aj krajský súd, nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov v iných trestných veciach a že každý jeden prípad sa posudzuje prísne individuálne.

K sťažnostnej námietke obvineného k údajným prieťahom v konaní krajský súd uvádza, že analýzou predloženého súdneho spisu krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v trestnej veci obvineného S. H. koná plynulo, bez prieťahov. Tieto skutočnosti sú významným a dostatočným dôvodom pre držanie obvineného S. H. vo väzbe, pričom samotná dĺžka väzby od 19.2.2021 nie je neprimeraná, vzhľadom k tomu, že kompetentné orgány pristupujú k veci s osobitnou starostlivosťou (pozri nález Ústavného súdu SR III. ÚS 79/02 z 21.8.2002). Krajský súd považuje za významné zdôrazniť, že osobitná rýchlosť pri posudzovaní prípadu, na ktorú má osoba držaná vo väzbe právo, nemôže byť na ujmu úsilia sudcu plniť svoju úlohu s patričnou starostlivosťou (pozri rozhodnutie ESLP vo veci W. proti Švajčiarsku, 1993). Z faktov, ktoré vyplývajú z vyšetrovacieho a súdneho spisu, možno konštatovať, že o väzbe obvineného S. H. sa koná s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Krajský súd nezistil ani prieťahy v konaní orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu prvého stupňa v merite veci.

Pokiaľ ide o námietky obvineného ku kvalite podanej obžaloby a procesným pochybeniam orgánov činných v trestnom konaní, treba uviesť, že námietky skutkového a právneho charakteru budú nesporne v rámci trestného konania preverované súdom v rámci kontradiktórneho procesu ako súčasť obhajoby obvineného. Krajský súd nie je oprávnený v tomto štádiu zrevidovať podanie obžaloby, či dokonca zaujímať záväzné stanovisko k dôvodnosti prebiehajúceho trestného stíhania. Tým by neprípustne zasahoval do právomoci a pôsobnosti okresného súdu, a to i napriek tomu, že dôvodnosť ďalšieho trvania väzby, opretú o existenciu niektorého z väzobných dôvodov, nemožno preskúmať bez pohľadu na povahu stíhaného skutku, priebeh dokazovania na hlavnom pojednávaní a postoj obvineného k nemu, pretože väzba nemôže existovať sama osebe, ale iba v závislosti na obvinení z konkrétneho trestného činu.

Zo zásady prezumpcie nevinu nevyplýva zákaz, aby s tým, proti komu sa vedie trestné konanie, nebolo možné zaobchádzať ako s obvineným; obvinený je povinný strpieť určité obmedzenia akými sú napríklad väzba a iné. Rôznorodé zákonné obmedzenia a opatrenia, ktoré po obvinení je povinný strpieť, resp. rešpektovať, však nenarušujú zásadu prezumpcie nevinu, keďže ich účelom nie je ani zistenie a ani vyhlásenie viny obvineného, t.j. nahradenie právoplatného odsudzujúceho rozsudku súdu.

Väzbu je nutné vnímať ako inštitút trestného procesu znamenajúci obmedzenie osobnej slobody trestne stíhanej osoby, ktorý sa vyznačuje tým, že napomáha dosiahnutiu účelu trestného konania, a to v podobe či už znemožnenia obvinenému vyhnúť sa trestnému stíhaniu, zabránenia v marení objasňovania dôležitých skutočností alebo zabránenia v pokračovaní trestnej činnosti.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného okresným súdom, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť obvineného S. H. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.